

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΧΕ ΓΕΙΑ

Μάννα γλυκειά, σ' άφίνω γε ά! στον πόλεμο μαζί μου
παίρνω άκριβό μου φυλαχτό, μαννούλα, την ευχή σου.
Κι' αν σβυώνται γύρω μου οι σεριές κ' ή θάλασσα πλα-

[ταίνει

τώρα πού τó πλεούμενο τραβάει. δέ σβύσαι έσύ.
Σέ βλέπω ακόμα άμίλητη, χλωμή και να μου γνέφεις
μέ τ' άσπρο τó μαντήλι σου στό περιγιάλι ύρθή.
Κι' όσο κι' αν φύγω μακριά πάντα μπροστά μου θάσαι.
Κι' αν ίσως, μάννα, ζωντανός και νικητής γυρίσω,
μέ την καρδιά πεσάμενη θύρθω ξανά κοντά σου
και τó κλαδί τó δάφνινο στά πόδια σου θ' άφίσω.
Είπε δικό σου, μάννα μου, ή δόξα είναι δικιά σου.
'Εού είσαι εκείνη π' όδηγής σε τυήτες τις στιγμές
γιατί σαν Πλάστης φύσηξες στην άγορη ψυχή μου,
τις πιό τρανές, μαννούλα μου, κ' ευγενικές πνοές.

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

Ός τά ντουφέκια σώπασαν κ' ή χλαλοή έβουβάθη,
Στηθήκανε στην άπλωσιά του κάμπου οι σκηνές.
Κι' άσπρολογούν μέσ στου βραδιού τó σύθαμιο στό χόμα
Πού μ' αίμα δοξογέννητες τó πότισαν πληγές.

Και τής μπαρούτης γύραθε ή μυρουδιά, θυμίζει
Τών ντουφεκιών τó λάλημα σά μάρτσα ρηγιτιά.
Και του γαιμάτου ή μυρουδιά θρασα και πλημμυρίζει
Μέ θάλασσα βαρυόβογγη κάθε ψυχή πλατειά.

Του κοιμισμένου άγωνιστή τó ταπεινό τσαντήρι
Μέσα του κρύβει δλάκαιρον τόν κόσμο τόν πλατύ.
Δέν έχει σκέπη ταπεινή τή σκέπη του, παρ' έχει
Τόν ούρανό, πού σκίζει τον περήφανο πουλί.

Μέ τά φτερά του Όνειρου του άετός ό στρατιώτης
Ότου τόν κόσμο άναμετρεί σά μόνος βασιλιάς.
Κι' άντιλαλούνε γύρω του τής νίκης οι Παιάδες
Κ' ή άνατριχίλα ζώνει τον μιάς άφραστης χαράς.

Κι' άπάνω άπ' τó κεφάλι του, μονάχη αυτή ψηλά του,
Όρθή ή Πατρίδα μέσ στό φώς θριάμβου τόν θεωρεί,
Τόν λούζει μέ τή λάμψη της κ' έχει τó χαμογέοιο
Τής μάννας, και τής διαλεχτής τή γλύκα τήν κρυφή.

Κι' ένώ για μάχες άγνωστες ή σάλπιγγα άντηχάει,
Σφίγγει στό χέρι τ' όπλο του και γίγαντας ξυπνάει.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ

Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΗΜΑ (*)

Μά ή πόρτα δέν άνοιγε. Και ή κυρά Έπιστήμη,
έφανταζότου, τδβλεπε ξάστερα, σά νάταν οι
τοιχοι του σπιτιού διάφανοι και σά νάταν ψηλή τό-
σο, ώστε να φτάνουν τά μάτια της στό πάτωμα τάλ-
λο, τί έγινότου μέσα. Και δέν άνοιγε.

Και τώρα τήν έδλεπαν άπ' έλα τά παράθυρα,
άπ' έλες τις πόρτες, ό κόσμος βαρύθυμος, πώς έ-
δερνότου απελπισμένα, αδύνατη, μπροστά στην
κλεισμένη τήν πόρτα πού ήταν πάρα στέρεη, και
συχνά οι άθρῶποι έλέγαν άναμεταξύ τους: «Ή
καυμένη ή μάννα!» Τέλος άπό τó σπίτι του Άν-
τρέα άνοιξε, πάνου άπό τó κεφάλι της ένα παράθυ-
ρο. Κι' έλομεμάς ή όργή της έπεσε. Τήν είχαν
άκούσει.

«Έλα μωρή, σκύλλα, σπίτι μας», είπε μέ βρα-
χνή φωνή άδυνατίζοντας έπειτα άπ' έλον τόν πόλε-
μο «δέν σου κάνω τίποτα».

Ή Ρήνη εκλαιγε πικρά στό παράθυρο και δέν
της άπάντησε. Μά άντίς ό Άντρέας άχνός και τα-
ραγμένος της είπε μέ τρεμάμενη φωνή, φοβισμένος
σά νάπρεπε να κάμει εκείνην τή στιγμή φονικό:

«Είπε γυναίκα μου! Θά τή στεφανώσω!»

«Άχ!» έκαμε ή μάννα κ' έσωριάστηκε στό κα-
τώφλι.

Όλος ό κόσμος έσώπαινε ύποφέροντας της
γυναίκος τή λύπη, σά να μην είχε έλος παρά μίαν
καρδιά πού να χτυπούσε στην μέση της δημιουργίας.
Όλοι έπρόσμεναν τó τέλος.

Ή κυρά Έπιστήμη, έσηκονότου τώρα, ντρο-
πιασμένη έσκέπασε μέ τó μαντήλι του κεφαλιού
της έλο τó πρόσωπό της, και καλανταρίζοντας έ-
παιρνε πάλι τó δρόμο του σπιτιού της. Μία στιγμή
έσταμάτησε και χωρίς να σηκώσει τó κεφάλι, είπε
άναστενάζοντας:

«Δέν σάς δίνω κατάρρα· μά ξέρε το, Άντρέα· έ-
χει τρακόσια τάλλαρα, ούτε ένα λεπτό περσότερο·
κάμει ό,τι θέλεις».

«Δέν θέλω τίποτα», της άπάντησε, άπό τó πα-
ράθυρο ό νέος πού εκείνην τή στιγμή ή καρδιά του
άνοιξε, χορταμένη άγάπη κ' έτοιμη να συμπονέσει
τή θλίψη κάθε πλασμάτου. «Δέν θέλω τίποτα» είπε.

Ή μάννα έφευγε· και τώρα μέσα στα δάκρυα
της ή Ρήνη έχαμογελούσε παρηγορημένη και τόν
άγκάλιασε μέ πάθος και τούπε:

«Ό Άντρέα! Δουλευταδες είμαστε, ποιόνε έ-
χουμε άνάγκη;»

Είχε πιάσει ό χειμώνας. Ένας χειμώνας βρεχά-
μενος, κρύος, νοτερός περίλυπος. Ή κυρά Έπιστήμη
επίγγαινε κάθε αύγή στό έργοστάσιο, στό σπίτι
τις δουλειές της Ρήνης τις έκανε τώρα ή δεύτερη
θυγατέρα πού γι' αυτό τήν είχε βγάλει άπό τó σκο-

(*) Κοίταξε αριθ. 487, 488, 489, 490 και 491.